

Nedjelja, 01.05.2011.g.

Kako nam je vjera nepostojana! Često sam radi toga žalostan.

Malo, malo, Gospodin mi na moj put pošalje neku osobu u potrebi. Bilo da je to materijalna potreba, bilo neki obiteljski problem, bilo duhovno "rastrganu" osobu. U tim trenucima sam jako sretan, jer mogu ponovno SVJEDOČITI ZA GOSPODINA, GOVOREĆI DRUGIMA O ONOME ŠTO JE MENI GOSPODIN LIJEPOGA UČINIO, I ŠTO MU MOGU POMOĆI NOSITI

KRIŽ
NAŠIH
GRIJEHA
I
POTREBA,
POMAŽUĆI
DRUGIMA.

I svi koji dođu u životne kušnje, SPREMNI SU OBEĆATI DA ĆE SVE UČINITI KAKO BI PRE
VLADALI
SVOJE
KUŠNJE.
IĆI
ĆE
I
NA
MISE
U
CRKVU,
I
NA
ISPOVIJEDI
I
PRIČESTI,
I
NA
HODOČAŠĆA,
I
MOLIT
ĆE
SE.
I
SVE
SE
NADAJUĆI
DA
ĆE
IM
SE

PROBLEMI
BRZO
RIJEŠITI.

A sve im to i ja govorim. DA SE NE BOJE I DA OTVORE VRATA KRISTU. Da dođu u crkvu,
na misu. I DA OBAVE TEME

LJITU
ISPOVIJED.

Tu već nastaje prvi problem, možda i najveći za temeljitu promjenu života.

TEMELJITA
ISPOVJED.

Neki se ne mogu ispovjediti jer žive u grijehu kojega se nisu spremni riješiti. Vrlo su česti
brakovi gdje je jedan od supružnika bio već crkveno vjenčan, rastavio se te ponovno civilno
vjenčao s drugom osobom ili se uopće nisu vjenčali nego žive u vanbračnoj zajednici. TEŠKO I

M
JE
TO
SAMO
TAKO
REĆI,
ALI
VEĆ
POČETAK
TAKVOG
ZAJEDNIČKOG
ŽIVOTA,
ŽIVOTA
U
GRIJEHU,
JAKO
JE
DOBRO
TLO
ZA
DJELOVANJE
ZLA

I
NJEGOVIH
DEMONA.

Ali, i to se dadne nekako prevazići. Ne mogu na ispovijed i pričest, ali mogu na svaku misu,
mogu tražiti i dobiti posebni blagoslov od svećenika na svakoj misi, mogu se puno moliti, mogu
živjeti kreposno. DA, ŽIVJETI KREPOSNO. POMAGATI DRUGIMA, NE LAGATI, NE OGOVA
RATI, N

E
KRASTI,
NE BITI
NEUMJERENI,
NE
BITI
SRDITI,
NE
MRZITI,
I
PUNO
DRUGIH
NE
KOJE
NAM
JE
GOSPODIN
DAO
U
SVOJIM
ZAPOVIJEDIMA.
NO,
MNOGI
OD
NJIH
NE
ŽIVE
KREPOSNO.

ZATO JER NE VJERUJU U GOSPODINA, DA BI MU PREDALI SVOJ ŽIVOT U RUKE, DA IM
ON
UPRAVLJA
NJIHOVIM
ŽIVOTOM.

I dalje će radije živjeti po svojem, izvlačiti se na to da se ne mogu ispovjediti pa mogu i dalje
griješiti. I dalje neće redovno ići na mise, barem nedjeljom, i dalje će lagati ljudima oko sebe,
ogovarati ih, mrziti ih u ljutiti se na njih, itd., itd.

I TADA POSTAJEM JAKO ŽALOSTAN. TADA POSTAJEM JEDNIM MALIM DIJELOM SVJES
TAN R
AZLOGA
ZAŠTO
SE
NAŠ
GOSPODIN
U
GETSEMANSKOM
VRTU
ZNOJIO
KRVAVIM
ZNOJEM.
JER
JE
BIO
NEIZMJERNO,
NEZAMISLIVO

ŽALOSTAN.
ZBOG
LJUDSKIH
GRIJEHA
I
NEVJERE.

I kod onih drugih, koji se mogu ispovjediti, skoro da je problem isti. Kažem im da neka idu na ispovijed, ako ne svojem župniku onda bilo kojem drugom, i neka mu ispovjede sve što ih muči. Sve laži, srditosti, ogovaranja, neopraštanja, neumjerenosti, lijenosti, uvrede, itd, itd. I tu već nastaje prvi problem. Kako nekome oprostiti koji ih uvrijedio ili povrijedio ili, što je još gore, to radi iz dana u dan. U obitelji, na poslu, u susjedstvu i svugdje drugdje. **MNOGI SU ME ČUDNO POGLEDALI.**

VIDIO
SAM
IM
U
OČIMA
NERAZUMIJEVANJE.
DOŠLI
SU
MI
SE
POŽALITI
NA
NEKOGA
ILI
NEŠTO
ŠTO
IH
"LOMI
I
TRGA",
A
JA

SADA
NJIMA
KAŽEM
DA
BI
PRVO
ONI
TREBALI
OPROSTITI
TOME
I
TOME
PA
DA
TEK
ONDA
KRENU
DALJE
U
SUSRET
GOSPODINU.
A
OČEKIVALI
SU
DA
BI
GOSPODIN
TREBAO
NEKAKO
TOGA
DRUGOGA
KAZNITI.

**O KAKO SMO SEBIČNI I NEVJERNI! I OHOLI I LICEMJERNI. JA SE SVAKI PUT ISPOVJ
EDAM**

Z

A
OVE
GRIJEHE
JER
IH
SVJESNO
ILI
NESVJESNO
ZNAM
ČESTO
ČINITI.
ZLO
ME
STALNO
VREBA
I
STALNO
MI
PODMEĆE.
NO,
ZATO
JA
VJERUJEM
GOSPODINU,
PREDAO
SAM
MU
SVOJ
ŽIVOT
U
RUKE
I
ČESTO
IDEM
NA
ISPOVJEDI.
JER
ČESTO
GRIJEŠIM.
ČIM
VIŠE
VJERUJEM
I
ČIM
VIŠE
MI

DADNE
GOSPODIN
SPOZNATI
TIM
VIŠE
SPOZNAJEM
SVOJU
GRIJEŠNOST.

O, teško je oprostiti! Istina je to. Mnogi kažu, oprostiti da ali zaboraviti ne. Čak sam i ja prije, DO
K
NISAM
SPOZNAO
GOSPODINA,
koristio ovu rečenicu.
NE,
NE
I
NE .
AKO
VJERUJEŠ
U
GOSPODINA,
ONDA
ČITAJ
NJEGOVU
RIJEČ
I
ZAPOVIJEDI.
NIGDJE
NEĆEŠ
NAĆI
DA
JE
ON

TAKO
NEŠTO REKAO
I
JEDNOM
SVOJOM
RIJEČJU.
I
oprostiti
i
zaboraviti.

ON JE TRAŽIO BEZUVJETNI OPROST TE JE IŠAO JOŠ I DALJE. DAO NAM JE ZAPOVIJ
ED DA L
JUBIMO
SVOJE
NEPRIJATELJE,
DA
LJUBIMO
ONE
KOJI
NAS
VRIJEĐAJU,
PSUJU,
ZLOSTAVLJAJU.

A MI SMO SAMO LJUDI. I SLABI SMO. A SLABI SMO SAMO ZATO JER NE VJERUJEMO G
OSPODINU
I
NE
ŽELIMO
MU,
BEZ
IKAKOVOG
STRAHA,
PREDATI
DA
ON
UPRAVLJA
NAŠIM
ŽIVOTOM.
DA
MI
SAMO
ČINIMO
ŠTO
MOŽEMO,
PREMA
SVOJIM
DAROVIMA,
A
OSTALO
ĆE
ON.
JER
TO
JE
ŽIVOT
PO
GOSPODINU
I
SA
GOSPODINOM.

I tada opet postajem žalostan. Jer ti dragi ljudi oko mene ŽELE SAMO GOSPODINA ONAKO
KAKO
IM
NJIHOVO
LJUDSKO
POIMANJE
ZADOVOLJAVA
NJIHOVE
POTREBE.
KAO
DA
SU
U
DUĆANU.
SADA
JE
MENI
TEŠKO,
IZMOLIM
NEKU
MOLITVU
ILI
ODEM
NA
MISU,
TRAŽIM
GOSPODINA
DA
MI RIJEŠI
PROBLEM,
I
TO
JE
TO.
A
NE
IDE
TO
TAKO.
PA
SE
PONOVRNO
VRAĆAM
SVEMU

ONOME
KAKO
SAM
ŽIVIO
I
PRIJE.
KADA
NISAM
VJEROVAO
I
KADA
NISAM
PREDAO
ŽIVOT
GOSPODINU
DA
S
NJIME
UPRAVLJA.

Kada čovjek ne vjeruje da Gospodin može upravljati s njegovim životom, tada isključivo donosi odluke sam i sam upravlja svojim životom. Ne vjeruje, manje ili više nikome, i radi sve po svojem. Tako sam otprilike i ja. Ili oni koji su nesigurniji i lakovjerniji, sve vjeruju i rade kako im drugi ljudi kažu. **I ZNA SE KUDA ĆE NAS TAKAV NAČIN ŽIVOTA DOVESTI. U RAZNE PROBLEME. I OBITELJSKE I POSLOVNE A OSOBITO OSOBNE. I SVE SE TO**

I
MENI
DOGODILO.
NAJGORE
OD
SVEGA
ŠTO
JE
TO
PREMA
VAN,
PREMA
MIŠLJENJU
DRUGIH
LJUDI,
BILO
SVE,
MANJE
ILI
VIŠE,
DOBRO.
A
BILO
JE
DALEKO
OD
DOBROGA.

I pitaju me ljudi da kako to mogu, kako se mogu tako ponašati, da mi je svejedno za budućnost, za posao, za materijalne stvari i da to neću moći dugo, da ću se jedanput morati pokrenuti.

Pa ljudi, JA DIŠEM PUNIM PLUĆIMA I ŽIVIM PUNOM SNAGOM. ŽIVIM ŽIVOT U CIJELOJ
NJEGOVOJ
PUNINI.
U
RADOSTI,
U

MIRU
I
ZADOVOLJSTVU.
ALI
PO
GOSPODINU.

A kako? Vrlo lako. Kao prvo vjerujem da je Gospodin naš jedini Bog, da nas neizmjerljivo ljubi i da je za sve nas, pa tako i za mene, odredio naš životni put.

**AKO
JE
TAKO,
A
JE,
ČEGA
DA
SE
ONDA
JA BOJIM.**

Zatim, vjerujem i znam da Gospodin za svakoga od nas, PA TAKO I ZA MENE, ima neki zadatak

**i
poslanje i**

ZBOG
TOGA
NAM
JE
DAO
RAZNE
DAROVE.
SVAKOME
DRUGAČIJE
I
SVAKOME
U
DRUGAČIJEM
OBIMU.
I
ČIM
MI
JE
GOSPODIN
DAO
RAZNE
DAROVE,
OD
MENE
OČEKUJE
DA
IH
I
KORISTIM,
DA
ČINIM
S
NJIMA
U
SVOJEM
ŽIVOTU
ŠTO
MOGU.
SEBI
A
POGOTOVO
DRUGIMA
OKO
SEBE.
NAJLJEPŠE
JE

SLUŽITI
I
POMAGATI
DRUGIMA.

I mi ljudi, manje ili više, i to radimo. Kroz naš posao, kroz obaveze kod kuće ili u stanu, u svojoj društvenoj zajednici gdje živimo, u svojoj župi, itd. I sve je dobro dok tako ide.

No, Gospodin nas u jednom trenutku u životu želi kušati. NEKE, KAO MENE, KUŠNJAMA NAS
ZOVE
K
SEBI,
JER
SMO
MU
OKRENULI
LEĐA
I
KRENULI
U
PROPAST.

KOD DRUGIH, KOJI IMAJU NJEGOVU VJERU, ŽELI TU VJERU KUŠATI U VATRI PROBLE
MA, ŽELE
ĆI IM
VJERU

UČVRSTITI
I
DIĆI
JE
NA
VIŠI
NIVO,
KAKO
BI,
POSLIJE
SVOJE
SMRTI,
LAKŠE
UŠLI
U
NJEGOVO
KRALJEVSTVO
I
VJEČNI
ŽIVOT.

**Netko ostane bez posla, neko oboli, dođu problemi u obitelji, s prijateljima i sl. TADA SE
NAŠA
VJERA
KUŠA.
ILI
TADA
NAS
GOSPODIN
ZOVE
K
SEBI.**

A MI TADA, KAO I DO ONDA, MORAMO SAMO VJEROVATI U GOSPODINOVU LJUBAV I
ČINITI
ONO
ŠTO
MOŽEMO.
NIŠTA
VIŠE.
SAMO
ČINITI
ŠTO
MOŽEMO.

I ne trebamo se bojati da ćemo biti gladni ili žedni ili da nećemo imati gdje stanovati niti što
obući. Za sve će se Gospodin pobrinuti. I NEĆE NAS ON KUŠATI PREKO NAŠE SNAGE. NIK
ADA
NIKOGA
NIJE
PA
NEĆE
NI
NAS.
SAMO
ONOLIKO
KOLIKO
MOŽEMO
IZDRŽATI.

A svi oni koji ne vjeruju u Gospodina ili su "vikend vjernici", oni će i dalje raditi po svojem, svega će se bojati, za probleme će im biti krivi svi drugi ili čak i Gospodin, vrtjet će se u krugu iz kojeg neće moći van. BAR NE BEZ GOSPODINA. Puno ljudi sam takvih sreo i svi oni se čude zašto im se događaju neki problemi u životu.

GOSPODINE, NEMOJ NAPUSTITI TAKVE LJUDE. DAJ MI GOSPODINE RIJEČI KOJE ĆE D
OPRIJETI
DO
NJIHOVE
DUŠE
I
SRCA.
DA
SI
TI
JEDINI
ONAJ
PO
KOJEM
ĆE
SE
SPASITI.
I
DA TI
MORAJU
SAMO
VJEROVATI
I
PREDATI
ŽIVOT
SVOJ
U
TVOJE
RUKE.

ILI, KAKO NAM JE NAŠ BLAŽENIK, IVAN PAVAO II, REKAO:

"NE BOJTE SE. OTVORITE, ŠTOVIŠE, RASKRILITE VRATA KRISTU."

POSLUŠAJMO GA. OTVORIMO ŠIROM VRATA KRISTU. NEKA UĐE U NAŠE ŽIVOTE
I NEKA UVIJEK TU OSTANE.

BLAGOSLOVLJEN TI, GOSPODINE ISUSE KRISTE, U VIJEKE VJEKOVA.